

Уроки.

Мамо, какво ли е на Асѣнча?—попита Асѣнова майка свекърва си. Отъ какъ съмъ си дошла въ дъжда отъ града, все му е нѣщо лошо. Нито му се яде, нито му се стои правъ. Все гледа да легне и да спи. Мънка такъвъ, — кой знае, какво му е? Да не е истиналъ?

— Може да е урочасало, булка, отъ женитѣ, та затова му е криво. Да повикаме баба Гюрга да му побаете. Иди повикай баба си Гюрга! каза тя на по-големото си внуце.

Внучето отиде да вика бабата. Учителътъ бѣше заминалъ край Асѣнчови и слуша какво си говореха двѣтѣ жени.

— Защо ви е баба Гюрга? ги запита той. Не видите ли, че дѣтето е истинало! Идете при фелдшера или при доктора да го прѣгледа, та тѣ ще му дадатъ цѣръ, ги посѣвѣтва той.

— Не щемъ ние докторъ, отговори бабата. Той нека си цѣри гражданитѣ? Ние ще си го цѣримъ самички, както знаемъ.

— Послушайте ме, та послѣ да се не каете, каза имъ учителътъ и си отиде.

Дойде баба Гюрга и отиде при болниятъ Асѣнча да го види. Гледà го, гледà го, обръща го, па започна да дума:

— Ой на баба горкичкото! То урочасало булка. Добрѣ, че ме повикахте, до като не е прѣспало съ урокитѣ тази нощъ, а то иначе остави се... ще си останатъ урокитѣ въ него и вижъ, че го хванала нѣкоя болестъ.